

РЕШЕНИЕ

№ 790

гр. София, 10.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 27.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5506** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.166 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на юрк. Д. Д., като пълномощник на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу АКТ за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) №14/03.04.2019г. на директора на Б. дирекция „И. район“ (Б. дирекция или БД И.). С оспорвания Акт, на основание чл.195б, ал.1 и ал.2 във вр. с чл.194, ал.1, т.1, буква „а“ и ал.2 от Закона за водите (ЗВ) е УСТАНОВЕНО по основание и размер задължение на [фирма], като дължима такса за водовземане по Разрешително №0658/27.11.2001г., издадено от Министерството на околната среда и водите (МОСВ), продължено с Решение №РР-1277/01.07.2011г. на директора на Б. дирекция - П. (нов №31120032), за периода 01.01.2016г. – 31.12.2017г., в размер: главница 31 650 (тридесет и една хиляди шестотин и петдесет) лева, заедно с дължимата лихва за забава в размер 4 704.83 (четири хиляди седемстотин и четири и 0.83) лева.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорвания АУПДВ, като постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и в противоречие с материалноправните норми. Поддържа, че не е бил спазен 14-дневният срок за издаване на административния акт, установен в чл.57, ал.1 АПК. Твърди, че административното производство е започнало със съставянето на Уведомление с изх. №ПО-02-47/14.03.2019г. от която дата е започнал да тече срокът за приключването му с издаване на АУПДВ. Излага и доводи, че Актът страда от

съществен порок във формата, тъй като в него не са посочени фактическите и правни основания за издаването му. Сочи, че проверките не са били обективно извършени, тъй като не се твърди при тях да са били засечени водомерните устройства за реално изразходваното количество водни маси и следователно няма как да бъде установено действително пропуснатото количество вода за напояване. Чрез процесуалните си представители юрк. П. и юрк. И. моли съда да отмени оспорвания АУПДВ №14/03.04.2019г. и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото, съгласно представен списък. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът - ДИРЕКТОР на Б. дирекция „И. район“, редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 27.11.2001г., на основание чл.44, ал.1, чл.52, ал.1, т.3 ЗВ и §13, ал.3 от Преходните и заключителните разпоредби (ПЗР), министърът на околната среда и водите е издала на [фирма] Разрешително за водоползване с №0658 за напояване на 33556 дка. поливни площи с място на водоземането – водохващане „Бент П.“ на река М., северозападно от [населено място], със срок до 27.11.2005г. С Решение №РР-1277/01.07.2011г. на директора на Б. дирекция, на основание чл.78, ал.1 във вр. с чл.78а и чл.57, ал.1, т.3 ЗВ и §146, ал.2 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за водите (ЗИД ЗВ) е продължен срокът на действие на Разрешително №0658/27.11.2001г. до 27.11.2016г. и съответно е променен номерът на Разрешителното на 31120032.

На 20.02.2017г. длъжностни лица на Б. дирекция са извършили проверка на дружеството – жалбоподател, във връзка с подадени от последното декларации по чл.194б ЗВ за периода 01.01.2016г. – 31.12.2016г. Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол (КП) №ПВ2-19. В т.4 от КП са отразени следните установявания: Има монтирана рейка. Декларираните количества за 2016г. са 13 791 600 м³, а пропуснатите водни маси - отчетени в дневник са 14 490 000 м³, при разрешени 16 300 000 м³. Разрешителното за водоземане е с краен срок на действие 27.11.2016г.

На 12.03.2018г. е била извършена проверка на обект/фирма [фирма] за водоземане от водохващане „Бент П.“ на река М. в землището на [населено място], относно изчисляване на дължимата такса за иззето водно количество за напояване за 2017г. За резултатите от проверката е съставен КП №ПВ2-29 в който са отразени следните установявания: Декларираните водни количества са 13 689 9000 м³. Има монтирана рейка на канала за напояване по която се отчитат пропуснатите от язовира водни количества и се записват в дневник. Отчетените в дневника пропуснати водни маси за 2017г. са 14 000 000 м³. На база на отчетените водни количества е определена дължимата такса за водоземане за периода 01.01.2017г. – 31.12.2017г. в размер на 17 160 (седемнадесет хиляди сто и шестдесет) лева.

В КП №ПВ2-160/23.05.2018г. са отразени резултатите от извършена проверка относно изчисляване на дължимата такса за водоземане за периода 01.01.2016г. – 31.12.2016г. за предоставеното с Разрешително за водоземане №0658/2005г., нов №31120032. В

КП е посочено, че са били установени несъответствия между декларираните от дружеството водни количества и реално уловените и пропуснати водни обеми за 2016г. Изчислена е таксата за водовземане за периода 2016г. на база водно количество отчетено по рейка в размер на 14 490 (четирнадесет хиляди четиристотин и деветдесет) лева.

С писмо изх. №ПО-02-47/27.02.2019г., връчено на [фирма] на 01.03.2019г. с известие за доставяне (обратна разписка) №ИД PS 4000 02310V 3, търговецът е бил поканен доброволно, в 7-дневен срок, да заплати задължението си по чл.194, ал.1, т.1, б. “а” ЗВ - дължимите такси за водовземане за периода 01.01.2016г. – 31.12.2017г., общо в размер 31650 лева и дължимата лихва за периода на забава.

Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства в указания 7-дневен срок дружеството да е извършило плащане на задълженията за водовземане за 2016г. и за 2017г.

С писмо изх. №ПО-02-47-(1)/14.03.2019г. жалбоподателят е бил уведомен за започване на административно производство за издаване на АУПДВ. Към писмото са приложени КП №, № ПВ2-19/20.02.2017г., ПВ2-29/12.03.2018г., ПВ2-160/23.05.2018г. и Справка за задълженията. Не е спорно между страните и се установява с приетото по делото известие за доставяне (обратна разписка) №ИД PS 4000 024ZNO 1, че уведомителното писмо от 14.03.2019г. е било редовно връчено на [фирма] на 18.03.2019г.

Производството е приключило с постановяване на оспорвания АУПДВ №14/03.04.2019г.

За изясняване на спорните факти по делото са приети и не са оспорени относими писмени доказателства, които съдът ще обсъди при формиране на правните изводи: Справка за уловени и актуални водни маси за 2017г.; Декларация по чл.194б ЗВ от 31.01.2018г.; Декларация по чл.194б ЗВ от 30.01.2017г.; Справка за дължими такси за право на водовземане за 2016г.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следото:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт с който за жалбоподателя се създават задължения и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.194б, ал.6 ЗВ.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149, ал.1 АПК, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

АУПДВ №14/03.04.2019г. е постановен от компетентен орган в кръга на правомощията му, съгласно чл.194б, ал.4 и чл.195б, ал.1 ЗВ.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

В тази връзка неоснователни са бланкетните възражения в жалбата за допуснати при издаване на оспорвания АУПДВ съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. Видно от обстоятелствената част на акта в него детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за 2016г. и за 2017г., както и установените несъответствия между декларираните по реда на чл.194б водни обеми за 2016г. и 2017г. и тези, отчетени в дневниците за същия период. В случая жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства да е извършил дължимите плащания на таксата за водоползване по Разрешително №0658/27.11.2001г., продължено с Решение №РР-1277/01.07.2011г. и нов №31120032.

Настоящият решаващ състав приема, че АУПДВ е издаден в съответствие приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

Съгласно чл.194, ал.1 ЗВ за правото на използване на водите се заплаща такса. Таксата за водовземане от повърхностни води, какъвто е настоящият случай, се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл.117а (чл.194, ал.2 ЗВ). Според ал.6 на чл.194 ЗВ размерът на таксите по ал.1, т.1 – т.3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. В случая към 2016г. е била в сила и е приложима Тарифата за таксите за водовземане, ползване на воден обект и за замърсяване, приета с Постановление на Министерски съвет (ПМС) №177/2011г. (отм. ДВ, бр. 2/06.01.2017г.), а за периода на водовземане 01.01.2017г. – 31.12.2017г. е била в сила и е приложима Тарифата за таксите за водовземане, ползване на воден обект и за замърсяване, приета с Постановление на Министерски съвет (ПМС) №383/29.12.2016г.

Според изричната норма на чл.194а, ал.1 ЗВ отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентични са и разпоредбите на чл.6, ал.1 от Тарифата за таксите за водовземане от 2011г. и чл.7, ал.1 от Тарифата за таксите за водовземане, в сила от 01.01.2017г.

С разпоредбата на чл.194б ЗВ (приложимата редакция ДВ, бр.61/2010г.) е регламентирано задължение за титулярите на разрешителни, всяка година към 31 януари на следващата година, да представят информация за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. По така подадената декларация директорът на Б. дирекция извършва проверка за съответствие на представената от титуляра на разрешителното информация с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и/или с резултатите от извършения през годината контрол. Когато в декларацията се установят несъответствия с информацията по ал.3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава акт за установяване на публично държавно вземане, с който се коригира декларацията (чл.194б, ал.4 ЗВ, редакцията ДВ, бр.98/2018г.).

В случая е било установено несъответствие между представената от жалбоподателя декларация за иззетото количество вода в периода 01.01.2016г. – 31.12.2016г. в размер на 13791600 м³ и действително отнетият при водовземането обем в размер 14490000 м³, отчетен чрез монтирано измервателно устройство: В. рейка в укрепен профил на напоителен канал РМ-1-Е. арк на 5.4 км. след водохващането (съгл. Разрешително

№0658/2001г.). Според КП №ПВ2-160/23.08.2018г. действително иззетите водни обеми от р. М. при водохващане „Бент П.“, отчетени по рейка, са били отразени в дневника на дружеството за 2016г., както и в Справката, представена от [фирма], клон М. с вх. №КД-05-2379/23.02.2017г.

Фактът на несъответствие между декларираните обеми за 2016г. и тези, установени с измервателен уред и отразени в дневника на дружеството не е оспорен по същество от жалбоподателя и последният не е ангажирал доказателства с които да установи действително ползваното количество вода през 2016г. В тежест на жалбоподателя е било при условията на пълно и главно доказване да установи действително отнетият при водоземането обем вода въз основа на който се изчислява и размерът на годишната такса за водоземане, определен по формулата на чл.8 от действащата към онзи момент Тарифа. Жалбоподателят не се е справил с доказателствената си тежест, като процесуалният му представител не е поддържал и е оттеглил искането за съдебно-техническа (СТЕ) и съдебно-счетоводна експертизи (ССЧЕ).

При тези факти законосъобразно и в съответствие с изричната норма на чл.195б, ал.1 във вр. с чл.194б, ал.4 ЗВ директорът на Б. дирекция е издал АУПДВ с коригирани данни относно размера на ползвания годишен воден обем и на тази основа е определил размера на дължимата такса за водоползване за 2016г. за която не се твърди и не са ангажирани доказателства да е била платена в сроковете по чл.194б, ал.2 ЗВ, респективно в чл.15, ал.1 от Тарифата за таксите от 2011г. и чл.21, ал.1 от Тарифата за таксите, в сила от 01.01.2017г.

По съображения идентични с изложените съдът приема, че АУПДВ е законосъобразен и в частта за задълженията за 2017г., установени по основание и размер въз основа на действително отнетият при водоземането обем в размер 14 300 000 м³, отчетен чрез монтирано измервателно устройство: В. рейка и отразен в дневника на дружеството за 2017г., както и в Справка с вх. №КД-05-2125/205.02.2018г.

По изложените доводи съдът приема, че процесният АУПДВ е законосъобразен административен акт и не са налице твърдените от жалбоподателя пороци, които да обосноват неговата отмяна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу АКТ за установяване на публично държавно вземане №14/03.04.2019г. на директора на Б. дирекция „И. район“.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова

